

ՄԿՐՏԻՉ ԿՈՐՅՈՒՆ

ԾԱՂԿԱԶՈՐ

891.99Կ

Կ-78

ՊԵՏՆՈՒՍ

ՄԿՐՏԻԶ ԿՈՐՅՈՒՆ

2011-07

891.995.

4-78

4 ժ.

Ծ Ա Ղ Կ Ա Ջ Ո Ր

ՄԱՆԿԱԿԱՆ ՎՈՏԱՆԱՎՈՐՆԵՐ

ՊԵՏՐՍ

ZL485M 44 ԿԻՑ ՄԱՆԿԱՊԱՏԱՆԵԿԱԿԱՆ ԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ԲԱԻՆ
Ց Ե Ր Ե Վ Ա Ն 1938

657
41

Ծ Ա Ղ Կ Ա Ջ Ո Ր

Այնքան ծաղիկ, այնքան բույր,
 Այնքան առվակ ու աղբյուր,
 Այնքան գետակ քչքչան,
 — Զա՛ն Ծաղկաձոր
 — Զա՛ն, ջա՛ն, ջա՛ն:

Ծաղկաձորում ծաղկաշաղ,
 Թմբուկ, նվազ, յերգ ու տաղ,
 Զով իրիկուն, թեժ խարույկ,
 Հոգով, մարմնով մենք առույգ,
 Ծաղկի նման հոտավետ,
 Թիթեռի պես հովի հետ,
 Գետակի պես կարկաչուն,
 Յե՛վ յերգում ենք և աճում:

Այնքա՛ն ծաղիկ, այնքա՛ն բույր,
Այնքա՛ն առվակ ու աղբյուր,
Այնքա՛ն դետակ քչքչան,
— Զա՛ն Մաղկաճոր
— Զա՛ն, ջա՛ն, ջա՛ն:

ԽՆԴՈՒԹՅԱՆ ՏՈՆԱԾԱՌ

Հազար հույզով, հազար լույսով,
Հազար բերքով ես դու յեկել,
Ինչքա՛ն լավն ես, ինչքա՛ն պայծառ,
'Հե՛յ ջան, խնդուլթյան տոնածառ:

Մեր մեծ Ստալինը հարազատ
Պարգևեց մեզ նոր կյանք ազատ,
Կյանքն ուրախ ե, կյանքը պայծառ,
'Հե՛յ ջան, խնդուլթյան տոնածառ:

Մեր ուրախ յերգն ե զիլ հնչում,
Առվակի պես միշտ կարկաչում,
Ստալինյան արեւով դու վառ,
'Հե՛յ ջան, խնդուլթյան տոնածառ:

ԿԱՆԱԶ ԴԱՇՏԻ

Կանաչ դաշտի լալեն եմ յես,
Ջա՛ն,
Ստալին պապի բալեն եմ յես,
Ջա՛ն,
Դալար արտի ծաղիկն եմ յես,
Ջա՛ն,
Ստալին պապի թոռնիկն եմ յես,
Ջա՛ն,
Կարմրաթշիկ Գրիգորն եմ յես,
Ջա՛ն,
Ստալին պապի գինվորն եմ յես,
Ջա՛ն:

ԳՈՎՔ ՄԵԾ ՍՏԱԼԻՆԻՆ

(Ժողովրդական)

Մրև ծագեց մեր աշխարհին,
Մարդուն, հողին, հանդին, քարին,
Տեսանք կյանքի սերն ու բարին,
Մեզ արև տվողիդ մատաղ:

Խորտակվեց զրկողը, չարը,
Որ ու կյանք տեսավ նաչարը,
Թող ծաղիկ քո լույս հանձարը
Մեզ արևն հանողիդ մատաղ:

Դու վոր կաս մի ախմար լույս ես,
Համ սեր, համ կյանք, համ ել հույզ ես,
Բանվոր մարդուն խրախույս ես,
Քեզ ծնող մայր հողիդ մատաղ:

Քո եզ գրած լույս որենքը,
Շինեց մեր նոր կյանքի շենքը.
Մեր սրտերից բխեց յերգը
Նոր որենք գրողիդ մատաղ:

Պոսքեր ունես վոսկուց անգին,
Շուռ տվեցիր աշխարքը հին,

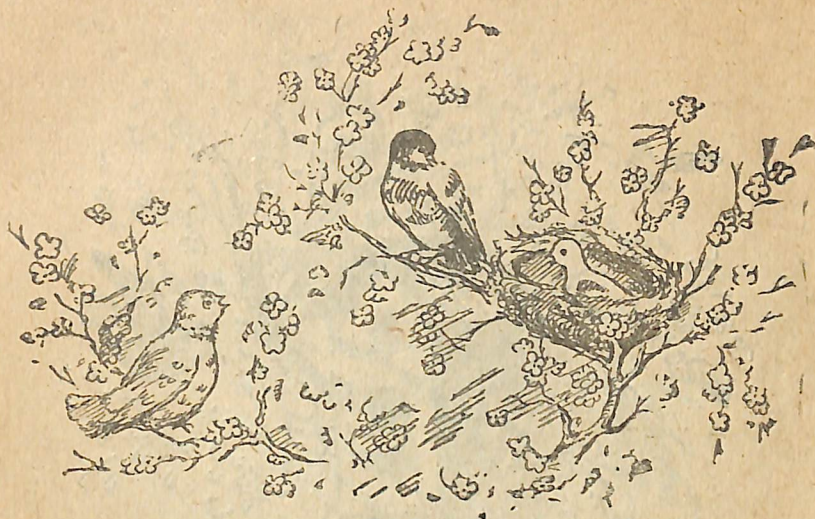
Հասցրիր մեզ ուրախ կյանքին
Մեզ նոր կյանք տվողիդ մատաղ:

Կյանքը բուրաստան ես արել,
Ծաղկած մրգաստան ես արել,
Յերգի ճոխ դաստան ես արել
Արեվիդ ու շողիդ մատաղ:

Ծովը ծովի հետ միացավ,
Անապատը պարտեզ դարձավ.
Կյանքը ուրախ, անվիշտ անցավ,
Ուրախ կյանք բերողիդ մատաղ:

Խորհուրդները մնան հաստատ,
Ստալինը մեզ հարազատ,
Ընկերներով բյուր ու հազար
Յերկիրը պահողիդ մատաղ:

Հողում ծաղկած զառ գարունը
Սյս յերգն ասել է կորյունը,
Քեզ իմ կյանքը, իմ արյունը
Անմահական շողիդ մատաղ:

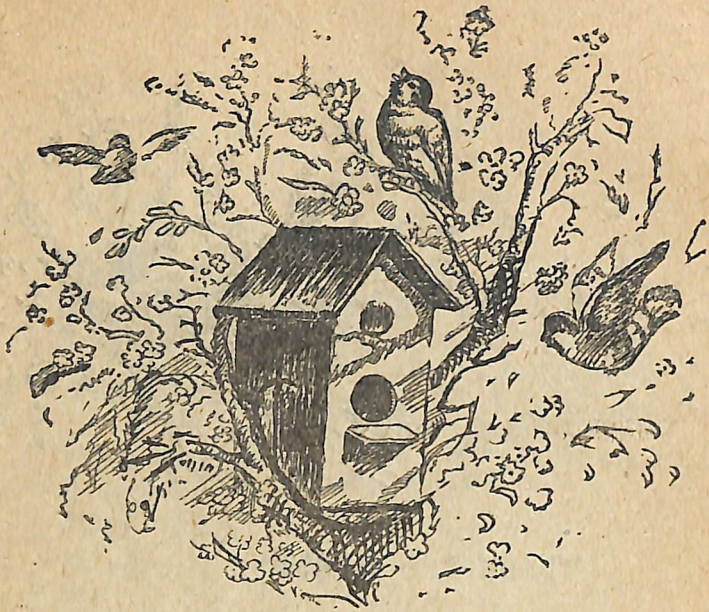
ԾԻՏԻԿՆԵՐԻ ԶՐՈՒՅՑԸ

Ծիտը ծտին ասաց՝

— Ո՛ւր է ճուտդ, ծի՛տ,

ձուտը բնից դլուխն հանեց ասաց՝

ձի՛տ...

ՄԱՆՈՒԿՆ ՈՒ ԾԻՏԻԿԸ

— Ճի՛վ, ճի՛վ, ճի՛վ,
 Ո՞վ է յերգում ծառին,
 — Ճի՛վ, ճի՛վ, ճի՛վ,
 Ծիտն է յերգում ծառին:

Մանուկ.— Ի՞նչ ես ուզում, ծիտի՛կ:
 Ծիտիկ.— Տորնի մի բուն հատիկ:
 Մանուկ.— Ծիտի՛կ, յե՞րբ ես դատել,
 Վոր ուզում ես ուտել:

Ծիտիկ.— Յես ծիտիկ եմ,
 Պատիկ ճուտ եմ,
 Առաջ ուտեմ,
 Հետո դատեմ,

Վորսամ բղեզ,
 Վորդ ու թրթուտ,
 Մաքրեմ պարտեզ
 Այգի ու գուտ:

Մանուկ.— Միրուն ծիտիկ,
 Առ քեզ հատիկ,
 Կէ՛ր, լիացի՛ր,
 Շուտ մեծացիր,
 Մեր պարտեզին
 Պաշտպան դարձիր:

Մ Ե Ղ Ո Ի

— Ա՛յ պզգան մեղու,
Տգտզան մեղու,
Թեվերդ թափ տուր,
Յերգիր ու ծափ տուր,
Ծաղկունքն են զարթնել,
Գարուն է արդեն:
Ծիւ, աերել ու խոտ,
Ծաղկունքը շաղտ,
Գարնան գովքն ասում,
Քեզ են սպասում:
Ել մի՛ սպասիր,
Թեվիր տուր հասիր
Դաշտերի փեշին,
Շաղ ածա փոշին
Սիրուն վարդերի,
Վառ ծաղիկների,
Ու քաղցր հյութով,
Տուն յեկ բեռնված,
Շինիր մեզ համար
Անուշ մեղրահաց:

ԼՈՒՍՆԻ ԶԳԵՍՏԸ

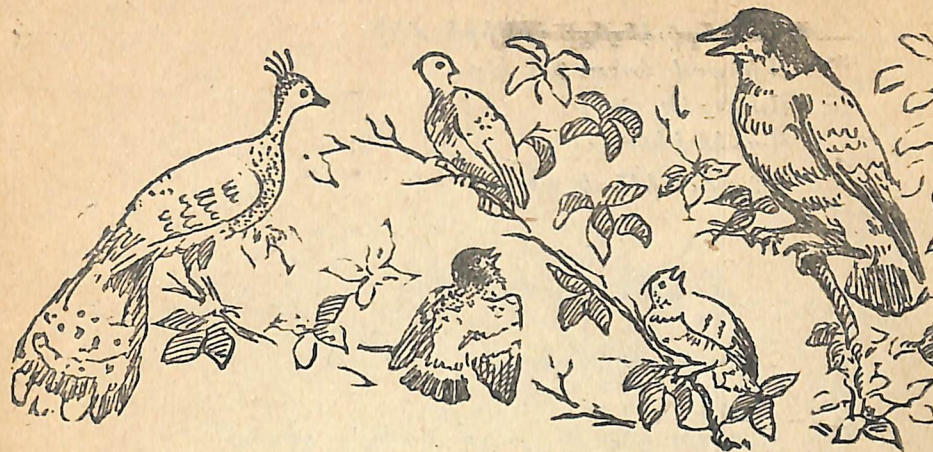
(Ժողովրդական)

Մի կտոր ամպ առած ուսին,
Արեվի մոտ դնաց լուսինն
Ասաց նրան — բարեվ, բարեվ,
Խնդիրք ունեմ, հոր արեվ,
Մենք չըջում ենք թեև դատ-դատ,
Բայց քո քույրն եմ յես հարազատ:
Գնա ատլաս, բեհեզ ճարի,
Իեր ինձ համար զգեստ կարի:
Արեվ. — Կարելն հեշտ է, իմ անուշ քույր,
Միայն մարմնիդ չափսը ինձ տուր:
Լուսին. — Ձե՞ վոր յես չափս չունեմ կայուն,
Յես քեզ ի՞նչ չափս տամ մնայուն:
Արեվ. — Յերբ քո չափսդ չես ճանաչում,
Ասա, ո՞ւր ես չոր պահանջում,
Առաջ չափսդ լավ ճանաչիր,
Հետո միայն չոր պահանջիր:

ԱՂՎԵՍՆ ՈՒ ԱՐՍԳԻԼԸ

(Ժողովրդական)

Աղվեսը միս եր ուտում
Վոսկոր մնաց կոկորդում,
Արտասուքով աչքը թաց,
Արագիլի մոտ գնաց.
— Յերկարավիզ ա՛յ, դրակից
Հանիր վոսկորն իմ բկից,
Յեվ համաձայն իմ խոսքի
Վարձ կտանաս՝ մի վոսկի:
Արագիլը լավ գրկեց
Վոսկորն հանեց կոկորդից,
Յեվ համաձայն այն խոսքի
Ուզեց վարձը՝ մի վոսկի:
— Այ անպիտան արարած,
Խոսեց աղվեսն ազատված,
Զե վոր յես քեզ փրկեցի
Յեվ կյանքից չզրկեցի,
Գո գլուխը այ դրկից
Լա՛վ դուրս պրծավ իմ բկից...

ԹՈՉՈՒՆՆԵՒ Ի ՎԵՃԸ

(Ժողովրդական)

Ծիտ, աղամնի ու բազե,
Սիրամարդ ու լոր,
Ճյուղին չըջան են կազմել
Վիճում են մի որ:
Յեվ վիճում են աղմուկով
Ու ամեն մի հավ,
Ճչում ե թե՛ իր ճուտն ե
Ամենքիցը լավ:
Տեսան բան դուրս չի գալիս
Վեճից աղմկոտ
— Գնանք, ասին, միասին,
Ազոավ ազու մոտ:
Ուչաղիք վեճը լսեց
Մեծ ազոավ աղին,
Իր ծանր ու մեծ կարծիքն ասեց
Այն վեճի մասին՝

Լավ զնգոտեցին,
Ու զզղեցին:
Թշվառ էշի թշվառ վորդին,
Ծակծկատված կողն ու մորթին,
Գնաց հեռու ծածուկ մի տեղ,
Ու քամու հետ կովեց ահեղ:
Քամին վոչ ձայն վոչ ձուն հանեց,
Միայն վերջում պատասխանեց՝
— Հիմար, ի՞նչ ես ուզում քամուց,
Եչ ես ծնվել, վոչ թե առյուծ:

ԿԱՏՈՒՆ ՈՒ ԼՈՐԸ

(Ժողովրդական)

Կատուն ու լորը ընկերներ դարձան,
Իրար սիրեցին ու ընկերացան:

Լորիկ մարիկը տանից դուրս գալիս
Կատվին եր իրա ճուտը պահ տալիս,

Մի ուր ել յերբ վոր լորիկն յեկավ սուն,
Տեսավ իր ձագին խեղդում է կատուն,

— Վա՛յ, ցավս ուտես, անպիտան կատու,
Յես ճուտեր հանեմ, ու զաս ուտես դու:

— Քիչ է, թե միայն ճուտեր ունենաս,
Պետք է և նրանց պահելն իմանաս,

Ասաց մեր կատուն
Ու փախավ իր տուն:

ԳԱՅԼՆ ՈՒ ՅԵԶԸ

(Ժողովրդական)

Այսպէս ե պատմում այս առակը մեզ
Գյուղացու մեկը կորցրեց մի յեզ:
Սարեր ու ձորեր, անտառ լեռ ու հանդ
Վտանատակ տվեց, արեց քար ու քանդ,
Բայց վոչ մի հովտում,
Յեզ վոչ մի արտում
Յեզը չգտավ: Յերբ ուզեց տուն գալ
Վորտեղից վորտեղ դեմն յերավ մի գայլ:
Գյուղացի.— Ասա, չե՞ս տեսել դու իմ չալ

յեզը,
Ով գիտի, գուցե յեկել ե գեսը:
Գայլ.— Իհարկե տեսա,
Միայն թե ասա,
Վորքան փոզ պետք է դու ինձ
վճարես,
Վոր կորած յեզդ յես իսկույն
ճարեմ:

Գյուղացի.— Չքվի՛ր աչքիցս խորամանկ
դու գայլ,
Վոչ մի կոպեկ ել չեմ ուզում քեզ
տալ:

Գայլ.— Գիտե՞յի վոր վարձս կթողնես ձրի,
Այդ պատճառով ել գլխից վերցրի,
Իմ պատասխանը ախպեր ջան ես ե,
Վարձիդ տեղ կերա յես քո չալ
յեզը:

ՉՆԾԱՂԻԿԻ ՅԵՐԳԸ

Սարը կանաչեց,
Առուն կարկաչեց,
Չնծաղիկն ուրախ
Չայն տվեց, կանչեց՝
— Սիրուն ծաղիկներ,
Նախշուն ծաղիկներ,
Դեռ քա՞նի մնաք
Չյան վերմակի տակ:
Գնից յեւեք վեր,
Արեւն ե յեկել,
Լցրեք շուտով
Դաշտը ձեր հոտով:
Այս վոր լսեցին,
Ծաղիկ խոտ ու ծիւ,
Աչերը բացին,
Անուշ ժպտացին:

ՄՈՐ ՅԵՐԳԸ

Ինքը անուշ,
Լեզուն անուշ
Իմ բալեն,
Հոգուս միջից
Թուած մի ծիտ
Իմ բալեն:

Ինքը անուշ,
Լեզուն անուշ
Իմ բալեն,
Համով-հոտով
Շաքար ու նուշ
Իմ բալեն:

Տոտիկներով թա'փ արա,
Թաթիկներով չա'փ արա,
Ծափիդ, ծիծաղիդ մատաղ
Ծափ ա'ն, ծափ տո'ւր, ծա'փ արա:

ՈՒՐԱԽ ՅԵՐԳ

(Ժողովրդական)

Մաղը բերեք
Այլուր մաղենք

Թըփ-թիփ
Թըփ-թիփ:

Ջուրը բերեք
Խմոր չաղենք

Ճըս-ճիս
Ճըս-ճիս:

Թոնիր վառենք
Լավաչ փռենք

Ճըտ-ճիտ
Ճըտ-ճիտ:

Սեղան բացեք
Ջուռնան ածեք

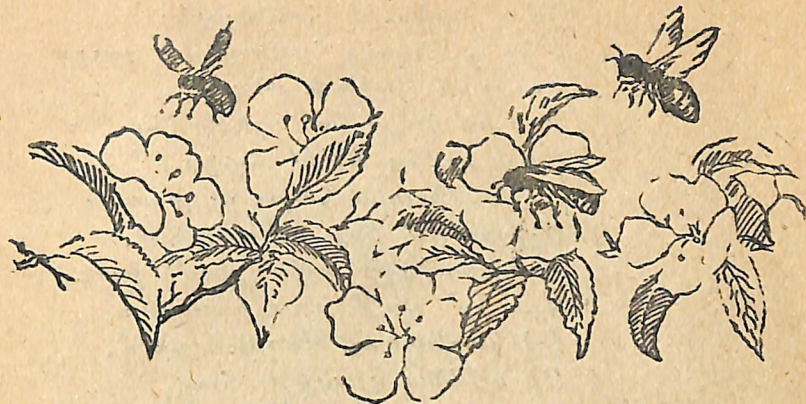
Մալի-ձիւի
Մալի-ձիւի:

Պարը բունենք,
Յերգենք, թունենք

Հոսք-հիսք
Հոսք-հիսք:

Ուրախ կյանքով,
Անուշ յերգով

Մալի-ձիւի
Մալի-ձիւի:

ԾԱՂԻԿՆ ՈՒ ՄԵՂՈՒՆ

Արեւի տակ անծայր դաշտում
Մեղուն տեսալ մի ծաղիկ,
Մտաիկ վազեց վոր են նախուն
Ծաղկի հյութերը քաղի:

Մեղու.— Բարե, բարե կապույտ ծաղիկ,
Ա՛խ, ինչ լավն ես ու դալար,
Թող քո սրտից մեղուն քաղի
Անուշ հյութեր իր համար:

Ծաղիկ.— Պտաի՛կ մեղու,
Ճտաի՛կ մեղու,
Ա՛յխատասեր ու արի,
Ո՞ւր ես տանում,
Ի՞նչ ես անում,
Փռչին դու իմ թերթերի:

Մեղու.— Կապույտ ծաղիկ, նուրբ ու
նաչխուն,
Բացված դարնան հովի հեռ,
Յես քո հյութից մեղր եմ քաշում,
Համո՛վ-հոտո՛վ բուրավետ:
Առավոտից մինչ յերեկո
Շրջում եմ դաշտ ու այգի,

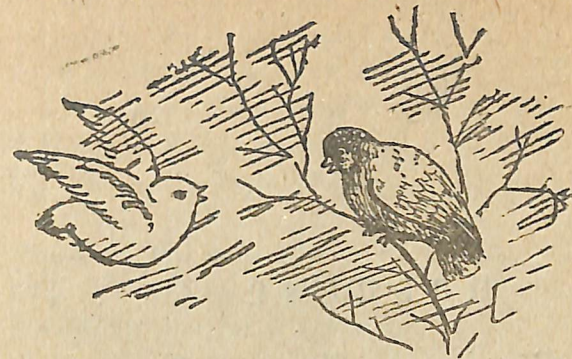
Չե՞, վոր յեօ ել անդամն եմ ժիր
Մեր յերջանիկ համայնքի:
Ի՞նչ ե մեղուն համայնքից դուրս
Թույլ ու չնչին և անգոր,
Իսկ իր հսկա համայնքի մեջ
Յե՛վ ուժեղ ե, և՛ հզոր:
Մենք միասին հաշտ ու ուրախ
Աշխատում ենք ու դատում,
Աշխատանքը՝ աշխույժ մի խաղ,
Կյանքը՝ վայելք ու խնդում:
Ով չաշխատեց մեղվանոցում,
Չի ունենա կյանք ու հաց,
Հոտով-հյուսթով սիրադ լեցուն,
Կապույտ ծաղիկ, իմ դեմ բաց:
Ծաղիկ. — Յեօ արեվի ջինջ շողերով,
Չերմ շողերով եմ բացվել,
Արչալույսի մաքուր ցողով,
Պայծառ շաղով լվացվել:
— Արի՛, արի՛, սիրուն մեղու,
Յե՛վ ժրաջան և՛ կայտառ,
Բաց եմ արել սիրտս քո դեմ
Արի՛ քաղի՛ր հյուսթը տար,
Վոր դու յերբեք չծուլանաս,
Լինես և՛ ժիր և՛ արի,
Յեվ աշխարհին բարիքներ տա
Համո՛վ հոտո՛վ բուրալի:

ԾԱՌԸ ԾՈՎԱՓԻՆ

(Ժողովրդական)

Տեսեք, ծովը ծփծփում ե
ուրախ ու ցնծուն,
Խաղ ե անում ավազի հետ
ու ափը ծեծում:
Ահա տեսեք, ծառ կա ափին,
ու ծովը ցնծում,
Խաղ ե անում ավազի հետ
ու ափը ծեծում:
Ահա, տեսեք, բուն կա ծառին՝
կանաչ ծովափին,
Ծառն ե ուրախ գնում — գալիս,
ու տալիս ծափին:
Ահա, տեսեք, ծիտ կա բնում՝
կանաչ ծովափին,
Ծառն ե ուրախ գնում գալիս,
ու տալիս ծափին:
Ծիտն իր բնում ճուտ ե հանում
կանաչ ծովափին,
Ծառն ե ուրախ գնում գալիս,
ու տալիս ծափին:
Յեկավ սիրուն-անուշ աչուն,
Ծիտերը նաշխուն,

Թեւեր առան, ծիտեր դառան,
 յեւ վերեւ թռան:
 Ծիտեր դառան,
 վերեւ թռան
 Իսկ են ծովափին,
 Ծառն ե նորից՝ դնում գալիս
 ու տալիս ծափին:

ՉՄՌԱՆ ԱՌԱՎՈՏԸ

Չմռան մի ցուրտ առավոտ
 Ծիտը թռավ ծափ մոտ,
 Ասաց՝ ծիտիկ միտիկ,
 Իմ լավ ծիտիկ,
 Վոչ թռչում ես
 Վոչ յերգ ասում,
 Ինչ ես անվերջ յերազում:
 Ասաց՝ դարուն եմ ուզում,
 Վազող առուն եմ ուզում,
 Կանաչ մարգեր եմ ուզում,
 Գարնան յերգեր եմ ուզում,
 Առանց դարնան արեվի,
 Առանց կանաչ սարերի,
 Առանց դալար մարգերի,
 Առանց դարնան յերգերի,
 Ել վո՞նց սիրտը ծիտիկի
 Ուրախանա ու յերգի:
 Արի՛, արի՛ ո՛վ դարուն,
 Գալի բարի զո՛վ դարուն,
 Ծիտիկներիս բարեկամ,
 Ծիլ ու ծաղիկ ծո՛վ դարուն:

Ա Ր Տ Ո Ւ Տ Ը

Որոր-չորոր մի արտում,
Բուն էր դրել մի արտում,
Ու ձվերին նա տիտիկ՝
Ճուտեր հանել խատուտիկ:

— Իմ սիրունիկ արտուտներ,
Մնուչ-մեղուչ բալիկներ,
Թևեր առեք թափ արեք,
Արտ ու արտա չափ արեք,
Արևի հետ, հովի հետ
Ճիտ-ճիտ արեք, ծափ արեք:
Այսպես յերգով ու տաղով,
Մայր արտուտը իր խաղով
Մեծացնում էր ճրտ-ճրտիկ
Տերեք սիրուն արտուտիկ:
Մի ուչ ամռան յերեկո,
Մայր արտուտը իր յերգով,
Սրտով ուրախ, զվարթուն
Թևին տվեց մտավ տուն,
Վոր ճուտերին իր նայի
Սիրի, պահի, փայփայի,
Ճուտերն այնժամ ասացին՝
— Արտ էր յեկել գյուղացին,
Չեռքին ուներ մանգաղ սուր,
Արտը հնձել էր ուզում,
Ավեր կանի տունը մեր,
Ավեր կանի բունը մեր:

— Նա մենա՞կ էր թե խմբով,
Հարցրեց մայրը սարսափով:
— Մենակ էր նա, մեն մենակ:
— Դե, իզուր մի վախենաք:
Մեն-մենակ մի գյուղացի
Մինչև արտը այս հնձի՛ր...

Մնցան որեր դեռ ելի,
Իսկ մեծ արտը ցորենի,
Ծուխ էր տալիս ծովի պես,
Վազում, հոսում հովի պես:

Ելի մի որ զվարթուն,
Մայր արտուտը յեկավ տուն,
Վոր ճուտերին իր նայի,
Սիրի, պահի, փայփայի,
Ճուտերն ելի ասացին՝
— Արտ էր յեկել գյուղացին,
Ավեր կանի բունը մեր,
Ավեր կանի տունը մեր:

— Նա մենա՞կ էր, թե խմբով
Հարցրեց մայրը սարսափով:
— Խմբով յեկավ գյուղացին,
Արտի կեսն էլ հնձեցին:
Մի տեսնեյիր ինչ ուժով,
Չտեսնված աշխուժով,
Այնպես ուժով եյին քաղում,
Հանդն էր ահից դողզողում:

— Վոր այդպես է դե արեք,
Մեզ մի ուրիշ բուն ճարենք,
Կոլեկտիվի ուժի դեմ
Մենակ մարդ չի դիմանա,
Կոլեկտիվի ուժի դեմ
Ել ի՞նչ արտ կդիմանա:

Ի՞նչ ԹՈՉՈՒՆՆԵՐ ԵՆ

Յերկու սիրուն աչիկ ունի
Մկրատաձև պոչիկ ունի,
Կուրծքն սպիտակ կաթի նման,
Թևերը սև սաթի նման:

Հպարտ-հպարտ
Ման է գալիս,
Քիթը՝ վոսկոր,
Մորուսը՝ միս:

Մի թռչուն կա փշակում,
Առավոտից իրիկուն,
Ահա այսպես է յերգում
— Կո՛ւ-կո՛ւ,
— Կո՛ւ-կո՛ւ:

Լողում է նավ չի,
Թռչում է հավ չի,
Յերգում է այն ժամին,
Յերբ մոտ է իր մահին:

Մեր ծառին — ծիվ-ծիվ,

Ձեր ծառին ծիվ-ծիվ,
Դողում է ցրտիցը,
Մրսում ու ծվծվում,
Յերբ ձմեռ է գալիս
Տաք յերկիր չի չվում:

Փախցնում է ամեն ինչ,
Վոչխար, պախրա ու յերինջ,
Ուտում, ուտում կշտանում,
Փայռին կտուցը սրում:

Ամբողջ ցերեկը քընում,
Մթնով վորսի յե գնում,
Վորսում միջատ ու թռչուն,
Հույսը բացվեց՝ տուն թռչում:

Ամպից պոկվում է հանկարծ
Ու քարի պես նետվում ցած,
Հանկարծակի, այնքան շուտ
Թոցնում է հավ ու ճուտ:

Փոքրիկ բունը արտին կից
Սերմնացան հին դրկից,
Սերմնացանի համար նա
Յերգ է յերգում սրտալից:

Արտերում մի մարիկ
Սիրուն ու բոլորիկ,
Յերգում է վաղվա՞ւմ,
Ճուտերով կլորիկ:

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

1. Ծաղկածոր	3
2. Խնդության տոնածառ	5
3. Կանաչ դաշի	6
4. Գովք Մեծ Ստալինին	7
5. Ծխիկների զրույցը	9
6. Մանուկն ու ծխիկը	10
7. Մեղու	12
8. Լուսնի զգեստը	13
9. Աղվեսն ու արագիլը	14
10. Թռչունների վեճը	16
11. Իշուկն ու քամին	18
12. Կատուն ու լորը	20
13. Գայլն ու յեզը	21
14. Չնձաղիկի յելքը	22
15. Մոր յերգը	23
16. Ուրախ յերգ	24
17. Ծաղիկն ու մեղուն	26
18. Ծառը ծովափին	28
19. Ձմռան առավոտը	30
20. Արտուտը	31
21. Ի՞նչ թռչուններ են	33

ՀԵՂԻՆԱԿԻ ԿՈՂՄԻՑ

Խնդրում եմ բարձր ուսուցիչներին, ջանասերներին, պիոներներին, մանկապարտեզի ղեկավարներին գրել իրենց ղիտողութունները «Ծաղկածոր» մանկական բանաստեղծ. ժողովածույի շուրջը հետևյալ հասցեյով՝
Յերևան, Գրողների տուն, Մկրտիչ Կորյունին:

Պատ. խմբագիր՝ Դեղամ Սարյան
Տեխ. խմբագիր՝ Ան. Գասպարյան
Սրբազրիչ՝ Ա. Արզումանյան

Գլավիլիտի լիազոր. Ղ—3546 Հրատ. 448.

Պատվեր 140. Տիրաժ 4000.

Թուղթ 62×94. Տպագր. 2¼ մամ.

Մեկ մամ. 24,480 նշան.

Հանձնված և արտադրության 5 փետրվ. 1938 թ.

Ստորագրված և տպագրության 13 մարտի 1938 թ.

ԳԻՆԸ 1 Ռ 25 Կ

ԳԵՏՀՐԱՏԻ I ՏՊԱՐԱՆ, ՅԵՐԵՎԱՆ, ԼԵՆԻՆԻ 65

«Ազգային գրադարան

NL0402208

198

10196

Գրեւիւ. 25 Կող.

ՄԿՐՏԻՉ ԿՕՐԿՅՈՒՆ
ՇԱՒԿԱԴՅՕՐ
ԳԻՆ՝ Արմ. ՍՏՐ ԵՐԵՎԱՆ